

[Finansministeren.]

bogholderi kan centraliseres, således at vi på et hvilket som helst tidspunkt ved, hvor stort et forbrug der er foregået på de enkelte konti. Det skulle ikke være uoverkommeligt, når man ser, hvordan man i mange virksomheder har centraliseret EDB-økonomisk styring, at man også har det for statsfinansernes vedkommende. Jeg gør opmærksom på, at en sådan rationalisering ville kunne bidrage meget væsentligt til at nedsætte antallet af regnskabsførere og bogholderer rundt omkring i de hundredtusinder af institutioner, hvis vi hele tiden dag for dag vidste, hvordan pengeforbruget var på hver enkelt konto.

Hr. Grünbaum tog sit udgangspunkt i denne finansplan og sagde: hvad er det egentlig, der er ændret i regeringens skøn, sådan at vi nu skal vedtage en momsforhøjelse? Hvad er egentlig ændret? Jeg ved godt, at han rettede spørgsmålet til økonomiministeren, og økonomiministeren vil svare bagefter, men jeg vil gerne gøre min egen betragtning gældende. Hr. Grünbaum siger: der er kun sket det, at dyrtidsportionerne i juli sikkert bliver to efter julipristallet, hvor man havde regnet med én. Hvad er der ellers sket? Hertil vil jeg sige, at der er for det første sket det, at højkonjunkturerne har vist sig at være mere langvarig, end man regnede med ved begyndelsen af dette år, og aktiviteten har været kraftigere i forsommeren, end man forventede det i vinter. Vi har i slutningen af april måned oplevet at være kommet ned på en arbejdsløshedsprocent på 1,4 her i landet, og det vil sige, at vi praktisk talt ved indgangen til sommeren, i forårs månederne, næsten ingen arbejdsløshed har. Dette er en stor fordel, men det giver os naturligvis også økonomisk-politiske forpligtelser til at undgå, at vores konkurrenceevne svækkes stærkt, og derfor må vi foretage en kontraktion, som kan dæmpe efterspørgslen. Jeg ved godt, at hr. Grünbaum siger: ja men denne kontraktive virkning af finanspolitikken er praktisk talt ikke til stede, for det, vi vil få, er længlidning.

Med denne bemærkning brød hr. Grünbaum staven over 14 års socialdemokratisk finanspolitik. Han sagde faktisk med denne bemærkning, at han ikke tror på finanspolitikken — det bliver bare til længlidning, altså til kompensation på den ene

eller den anden måde. Nu er det jo meningen med finanspolitikken at dæmpe efterspørgslen så stærkt, at der ikke bliver mulighed for denne kompensation. Om finanspolitikken har opnået sin kontraktive virkning, beror vel på, om det har vist sig, at efterspørgslen er faldet, således at man ikke kan sætte ind med den længlidning, som hr. Grünbaum omtalte.

Hr. Grünbaum sagde, at vi lige havde sagt til arbejdsmarkedets parter, at en pristalsportion kun var 5 øre, og det fremgår af finansplanen, at staten får et overskud på hver pristalsportion, der udbetales — ja, det gør vi i kraft af kildeskattesystemet, det er givet, at vi får mere ind, end vi giver ud for hver pristalsportion — og så, siger hr. Grünbaum, er der jo ikke noget problem, staten tjener jo på pristalsportionerne, og det hele er kun et problem om 5 øre, det har man selv sagt. Jeg nægter at tro på, at hr. Grünbaum ikke selv kan se, at der er andre problemer i forbindelse med en dyrtidsportions udbetaling end statsfinansielle og en femøre i timen. Jeg nægter at tro på, at hr. Grünbaum ikke er fuldt vidende om, at den udbetaling, der faktisk skal finde sted ude i erhvervslivet, er 22 øre pr. arbejdstime, men at de 5 øre er realværdien, når kildeskatten er trukket fra, og der er taget hensyn til de prisstigninger, som de 22 øre foranlediger. Jeg tror udmærket, hr. Grünbaum kender denne sammenhæng. Og hr. Grünbaum ved godt, at det, der er vor bestræbelse med denne politik, er at neutralisere i hvert fald i erhvervslivet virkningen af den anden dyrtidsportion, som jo ikke er 5 øre, men 22 øre i timen, for det er det, der skal udbetales rent faktisk og udredes af virksomhederne, og det er det, man skal belaste prisniveauet, både eksportpriserne og priserne herhjemme, med. Det er det, vi vil forsøge at hindre, og der er altså ikke tale om, at vi giver tilskud til arbejdsgiverne, men der er tale om, at vi forsøger at bremse den omkostningsstigning, som den anden dyrtidsportion ville medføre.

Hr. Grünbaum ved sikkert også, at hverken momsforhøjelsen eller udskrivningsprocenten fra vor side på noget tidspunkt er begrundet med hensynet til statsfinanserne, men alene med samfundsøkonomiske hensyn. Vi kan ikke bære på et tidspunkt, hvor der er gode eksportkonjunkturer og vi har et betalingsbalanceunderskud, at ødelægge